Tygodnik Powiatowy na powiat lubliniecki

Nr. 48. **Lubliniec,** dnia 7. grudnia **Rok 1935**

„Tygodnik Powiatowy“ wychodzi raz w tygodniu i kosztuje z odniesieniem do domu 3.00—zł. kwartalnie. — Ogłoszenia kosztują 30 gr za dwułamowy wiersz petytowy lub jego miejsce. Ogłoszenia przyjmuje się tylko w Starostwie, pokój 8.
Za redakcję odpowiada J. Dubowski, Dyrektor biur Wydz. Pow. w Lublińcu. Drukiem i nakładem Wydziału Powiatowego w Lublińcu

Rozporządzenia władz i urzędów.

(Przedruk z Dziennika Ustaw Śląskich Nr. 21)

Ustawa

z dnia 29 listopada 1935 roku

o obniżeniu komornego oraz o zmianie ustawy w sprawie ochrony lokatorów.

I. Obniżenie komornego.

Art. 1.

(1) Na okres od dnia 1 grudnia 1935 r. do dnia 30 listopada 1937 r. obniża się podstawowe komorne za mieszkania i lokale, podlegające ustawie w sprawie ochrony lokatorów, według następujących zasad:

a) dla mieszkań 3-izbowych (2-pokojowych) i mniejszych o 15%,

b) dla mieszkań większych oraz lokali przemysłowych i handlowych o 10%.

(2) Komorne za przedmiot najmu, który lokator w całości lub w części oddał w podnajem, ulega obniżeniu w tym samym stosunku co komorne, płacone przez lokatora.

(3) Nie ulega obniżeniu komorne, którego wysokość została ustalona w umowie, zawartej w myśl art. 3 ustawy w sprawie ochrony lokatorów.

II. Zmiana ustawy w sprawie ochrony lokatorów.

Art. 2.

W ustawie z dnia 16 grudnia 1926 r. w sprawie ochrony lokatorów (Dz. U. Śl. Nr. 29, poz. 54) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 1 skreśla się wyrazy: „zawartych w ustawach cywilnych obowiązujących na obszarze Województwa Śląskiego“;

2) w art. 2:

przepis, oznaczony literą a), otrzymuje brzmienie następujące:

„a) budynki, będące własnością Skarbu Państwa, oddane w zarząd powierniczy i użytkowanie przedsiębiorstwom „Polskie Koleje Państwowe“ i „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“, a przeznaczone na kolejowe bądź pocztowe cele służbowe lub na pomieszczenie pracowników kolejowych bądź pocztowych, oraz budynki, położone na obszarze stacyj i linij kolejowych, będące własnością kolei prywatnych użytku publicznego i przeznaczone na cele wyżej wymienione;“

skreśla się ustęp drugi;

po przepisie, oznaczonym literą i), dodaje się przepisy, oznaczone literami j), k), l), i m), o następującem brzmieniu:

„j) mieszkania, złożone z sześciu pokojów i większe oraz mieszkania mniejsze, powstałe z przebudowy tych mieszkań, dokonane po dniu 1 grudnia 1935 r.;

k) lokale przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych z wyjątkiem lokali, zajętych przez przedsiębiorstwa, które w myśl ustawy o państwowym podatku przemysłowym zostały zaliczone na rok 1935 do przedsiębiorstw przemysłowych VII i VIII kategorji lub przedsiębiorstw handlowych IV kategorji;

l) budynki lub ich części, których najem ukończy się po dniu 31 grudnia 1937 r.;

m) mieszkania w domach fundacyj, dostarczających tanich i higjenicznych mieszkań niezamożnej ludności. O tem, czy dana fundacja odpowiada warunkom przepisu niniejszego, rozstrzyga Minister Opieki Społecznej według swobodnego uznania.“;

3) w art. 3 w ustępie drugim pod literą b) oraz w art. 5 w ustępie drugim w zdaniu pierwszem wyrazy „Urząd Rozjemczy dla spraw najmu“ zastępuje się wyrazem „sąd“;

4) w art. 6 ustęp czwarty otrzymuje następujące brzmienie: „Na żądanie właściciela domu lub lokatora komorne płatne będzie w ratach miesięcznych. Zapłata komornego może nastąpić za pośrednictwem poczty.“;

5) skreśla się ustęp 4 art. 9;

6) rozdział III otrzymuje tytuł następujący: „Odstąpienie wynajmującego od umowy najmu.“;

7) w art. 11 ustęp 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wynajmujący może odstąpić od umowy najmu tylko wtedy, gdy istnieje ważna przyczyna.“;
w ustępie 2 lit. c) skreśla się słowa: przedmiot najmu w części lub w całości oddał w podnajem lub odstąpił swe prawa z najmu bez zezwolenia wymaganego po myśli art. 9. ustęp 4 lub też“;

w ustępie 2 przepis pod literą e) otrzymuje brzmienie następujące:

„e) jeżeli w celu przystąpienia do budowy pomieszczeń mieszkalnych konieczne jest zniesienie lub przerobienie budowli, wynajmujący winien udowodnić konieczność usunięcia lokatora i może wypowiedzieć najem rzeczy najętej lub jej części (przynależności) w terminie trzymiesięcznym, przyczem następuje odpowiednie zmniejszenie komornego, jeżeli wypowiedziano tylko część przedmiotu najmu; wynajmujący winien zwrócić lokatorowi koszty przeprowadzki w wysokości jednomiesięcznego komornego oraz zapłacić tytułem odszkodowania sumę sześciomiesięcznego komornego, a jeżeli przedmiot najmu stanowi mieszkanie złożone z jednego lub dwóch pokojów, sumę rocznego komornego,“;

w ustępie 2 pod literą f) skreśla się wyrazy: „ustawowym, a conajmniej“, a wyraz „przesiedlenia“ zastępuje się wyrazami: „przeprowadzki w wysokości jednomiesięcznego komornego“;

w ustępie 3 w zdaniu 2 skreśla się słowa: „lub Urząd Rozjemczy“;

8) po art. 11 dodaje się przepis następujący:

„Art. 11a. Jeżeli na miejscu starej budowli ma być wzniesiona nowa budowla, właściwa władza administracji ogólnej może w wyjątkowym wypadku, uzasadnionym celowością odpowiedniego zabudowania tej części miasta, wydać orzeczenie, nakazujące lokatorom opróżnienie zajmowanych lokali w ciągu jednego miesiąca od dnia doręczenia orzeczenia. Orzeczenie to wydaje władza po zatwierdzeniu planów nowej budowli oraz po wykazaniu przez wynajmującego, że w stosunku do lokatorów dopełnił świadczeń, przewidzianych w art. 11 ust. 2 litera e), a dotyczących zwrotu kosztów przeprowadzki i zapłaty odszkodowania. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania orzeczenia. Przedmiotem odwołania nie mogą być zarzuty co do rodzaju i wysokości wyżej określonych świadczeń; spory w tych sprawach podlegają właściwości sądów powszechnych.“;

9) w art. 12 dodaje się w zdaniu 1 po słowie „jego“ słowa „wstępni, zstępni,“:

10) rozdział IV uchyla się;

11) w art. 22 w ustępie 1, 3 i 4 skreśla się słowa: „względnie Urząd Rozjemczy“ i „lub Urząd Rozjemczy“ oraz w ust. 3 skreśla się zdanie drugie;

12) rozdział VI uchyla się;

13) w art. 25 skreśla się ustęp 2, a ustęp 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„Osoby, przekraczające zakazy, wymienione w ust. 1, niniejszego artykułu, podlegają karze grzywny do 3000 zł. lub aresztu do 3 miesięcy w trybie administracyjnego postępowania karnego oraz są obowiązane do przywrócenia przerobionego lokalu do pierwotnego stanu mieszkalnego. W razie niewykonania tego zarządzenia urzędu gminnego, konieczne przeróbki dokonane będą przez władzę gminną na koszt obowiązanego.“;

14) art. 26 otrzymuje następujące brzmienie:

„(1) Właściciel domu może wynająć opróżnione mieszkanie tylko za zezwoleniem właściwego zarządu gminnego (urzędu gminnego, magistratu). Zarząd gminny może odmówić zezwolenia na wynajęcie opróżnionego lub mającego się opróżnić mieszkania, jeżeli proponowany lokator ze względu na swe zatrudnienie lub miejsce dotychczasowego pobytu nie jest z daną gminą związany albo jeżeli należy uwzględnić pracowników, pozostających w służbie Państwa lub innych związków i instytucyj prawno-publicznych albo rodziny conajmniej z 3 dzieci (ust. 3).

(2) Wniosek o udzielenie zezwolenia na najem opróżnionego mieszkania obowiązany jest właściciel domu złożyć w właściwym zarządzie gminnym najpóźniej w ciągu 14 dni po opróżnieniu się danego mieszkania. Zarząd gminny obowiązany jest wydać swą decyzję w ciągu dni 14 po złożeniu wniosku. W braku decyzji zarządu gminnego w ciągu powyższego czasokresu należy przyjąć, że zezwolenie zostało udzielone.

(3) Mieszkania opróżnione, co do których właściciel domu nie złożył wniosku o ich wynajęcie w trybie, przepisanym powyżej w ust. (1) i (2), oraz co do których wynajęcia odmowna decyzja zarządu gminnego uprawomocniła się albo została zatwierdzona ostateczną decyzją, może zarząd gminny przydzielić pracownikowi Państwa lub innego związku (instytucji) prawno-publicznego albo osobie, mającej na utrzymaniu we wspólnem gospodarstwie conajmniej 3 dzieci. Decyzje zarządu gminnego w sprawie przydzielenia opróżnionych mieszkań są natychmiast wykonalne.

(4) Od decyzji w sprawie zezwolenia na najem mieszkania oraz w sprawie przydzielenia mieszkania opróżnionego służy właścicielowi domu względnie osobie zainteresowanej na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego skarga w postępowaniu sporno-administracyjnem, zaś na obszarze cieszyńskiej części Województwa Śląskiego zażalenie do właściwej władzy nadzorczej, która orzeka ostatecznie. Czasokres do wniesienia skargi względnie zażalenia wynosi 7 dni od doręczenia decyzji. Przez wniesienie skargi w tymże terminie do właściwego urzędu gminnego czasokres ten zostaje zachowany. Właściwemi do rozpatrywania skarg w postępowaniu sporno-administracyjnem są dla gmin wiejskich wydziały powiatowe, zaś dla gmin miejskich Wojewódzki Sąd Administracyjny. Orzecze-

nia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, wydane zarówno w I. instancji jak i na odwołanie od orzeczenia wydziałów powiatowych, są ostateczne. Wydział powiatowy względnie Wojewódzki Sąd Administracyjny może na wniosek strony wstrzymać wykonanie zaskarżonej decyzji, o ile względy publiczne nie stoją temu na przeszkodzie.

(5) Lokator, który objął mieszkanie wbrew postanowieniom niniejszego artykułu, może być przez zarząd gminny usunięty z mieszkania w trybie administracyjnym.

(6) Śląska Rada Wojewódzka może w drodze rozporządzenia uchylić zastosowanie przepisów niniejszego artykułu na obszarze oznaczonych gmin na stałe lub czasowo.";

15) ustęp 3 art. 27 drugie zdanie otrzymuje następujące brzmienie: „Przeciwko przydziałowi służą środki prawne, wymienione w art. 26 ust. (4).",

ustęp 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„Decyzje w sprawie przydziału mieszkania na żądanie funkcjonarjusza, uprawnionego do zajęcia przydzielonego mieszkania, podlegają natychmiastowemu wykonaniu."

w ust. 7 zdaniu drugiem słowa „Urzędu Rozjemczego" zastępuje się słowami: „właściwej władzy nadzorczej", a następnie słowo „stwierdzającego" zastępuje się słowem „stwierdzającem";

16) w art. 29 dodaje się następujący ustęp 2:

„Lokator, który zajął mieszkanie z konieczności, nie może być z niego usunięty w ciągu lat 2 od czasu jego objęcia, spowodu nieuiszczenia komornego, choćby nawet mieszkanie z konieczności nie podlegało innym przepisom niniejszej ustawy, jeżeli niemożność uiszczenia komornego spowodowana jest brakiem pracy."

III. Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 3.

Wypowiedzenie umów najmu mieszkań oraz lokali przemysłowych i handlowych, wyłączonych z pod ustawy w sprawie ochrony lokatorów z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej, nie może nastąpić na termin wcześniejszy niż:

a) co do mieszkań — na dzień 30 czerwca 1936 r.,

b) co do lokali przemysłowych i handlowych — na dzień 30 września 1936 r.

Art. 4.

Sprawy, wniesione do urzędów rozjemczych dla spraw najmu do dnia wejścia w życie ustawy niniejszej, a niezakończone w postępowaniu przed temi urzędami, zostaną przekazane właściwym sądom lub właściwym władzom administracyjnym, które orzekać będą z uwzględnieniem już dokonanych przez urząd rozjemczy czynności i zebranego materjału.

Art. 5.

Obniżenie komornego, przewidziane w art. 1 ustawy niniejszej, nie powoduje zmiany podstawy wymiaru podatków komunalnych od nieruchomości na rok wymiarowy 1935/36 i opłat na rzecz Śląskiego Funduszu Gospodarczego na rok 1935.

Art. 6.

Upoważnia się Wojewodę Śląskiego do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Śląskich jednolitego tekstu ustawy z dnia 16 grudnia 1926 r. w sprawie ochrony lokatorów (Dz. U. Śl. Nr. 29, poz. 54) z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów ustawy niniejszej, oraz do odpowiedniego przystosowania w tym celu zarówno numeracji poszczególnych rozdziałów, artykułów i ustępów, jak i ich brzmienia.

Art. 7.

Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Wojewodzie Śląskiemu.

Art. 8.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1935 r.

Marszałek:
(—) Grzesik.

(Przedruk z Dziennika Ustaw Śląskich Nr. 21)

Ustawa

z dnia 22 listopada 1935 roku

w sprawie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 30 maja 1869 r. zawierającej postanowienia prawa wodnego, zastrzeżone ustawodawstwu państwowemu (Dz. u. p. austr. Nr. 93) oraz śląskiej ustawy wodnej z dnia 28 sierpnia 1870 r. (Dz. u. i rozp. kr. śl. Nr. 51).

Art. 1.

Ustawa z dnia 30 maja 1869 r. zawierająca postanowienia prawa wodnego, zastrzeżone ustawodawstwu państwowemu (Dz. u. p. austr. Nr. 93) oraz śląska ustawa wodna z dnia 28 sierpnia 1870 r. (Dz. u. i rozp. kr. śl. Nr. 51) ulegają następującym zmianom:

1) § 16 ustawy z dnia 30 maja 1869 r. otrzymuje brzmienie:

„Dla celów zaopatrywania gmin i miejscowości w wodę do picia, użytkową i przemysłową mogą być na rzecz Państwa, związków samorządowych i innych instytucyj prawno-publicznych wywłaszczone za odszkodowaniem wody prywatne, prawa użytkowania wód oraz grunty i inne nieruchomości, albo mogą być ustawione za odszkodowaniem odpowiednie ograniczenia (służebności) i obciążenia prawa własności."

2) § 36 śląskiej ustawy wodnej z dnia 28 sierpnia 1870 r. otrzymuje brzmienie:

„Dla celów zaopatrywania gmin i miejscowości w wodę do picia, użytkową i przemysłową mogą być na rzecz Państwa, związków samorządowych i innych instytucyj prawno-publicznych wywłaszczone za odszkodowaniem wody prywatne, prawa użytkowania wód oraz grunty i inne nieruchomości, albo mogą być ustanowione za odszkodowaniem odpowiednie ograniczenia (służebności i obciążenia prawa własności.

O potrzebie i rozmiarach wywłaszczenia lub ustanowienia ograniczeń i obciążeń prawa własności orzeka ostatecznie według swego uznania Śląska Rada Wojewódzka na podstawie projektów technicznych.

Projekty te zatwierdza Śląska Rada Wojewódzka."

3) W § 37 wyżej wymienionej śląskiej ustawy wodnej dodaje się dwa dalsze ustępy o następującem brzmieniu:

„Co do obowiązku odszkodowania mają analogiczne zastosowanie przepisy art. 26 — 30 włącznie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1934 r., zawierającego prawo o postępowaniu wywłaszczeniowem (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 776).

Za pozbawienie możności korzystania z wody gruntowej na gruntach wywłaszczonych lub obciążonych ograniczeniem prawa własności należy się właścicielowi stosownie do przepisu poprzednio faktyczuie z wody gruntowej korzystał i przez wywłaszczenie lub ograniczenie prawa własności poniósł rzeczywistą szkodę."

Art. 2.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Wywłaszczenia, co do których przed wejściem w życie niniejszej ustawy zapadła już decyzja władzy administracyjnej, orzekającej w I. instancji, będą ukończone na zasadzie dotychczasowych przepisów.

Art. 3.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Śląskiej Radzie Wojewódzkiej.

Marszałek:

(—) Grzesik.

Okólnik.

w sprawie wyszkolenia kontrolerów sanitarnych.

Dnia 13. stycznia 1936 r. rozpocznie się w Państwowej Szkole Higjeny IX-ty kurs kontrolerów sanitarnych.

Zadaniem kursu będzie nauczanie słuchaczy dokonywania inspekcji otoczenia (t. zn. ustępów, studni, domów, mieszkań i t. p.), dokonywania nadzoru nad artykułami żywności, wytwórni i miejsc sprzedaży ich, pobierania prób do analizy wody, produków i t. p., dokonywanie dezynfekcji, i t. p.

Czas trwania kursu 4 miesiące.

Kurs ma mieć charakter praktyczny, większa część czasu będzie użyta na zajęcie praktyczne, ćwiczenia na terenie, dokonywanie inspekcji, zwiedzanie instytucyj i urzędów sanitarnych i t. p.

Program kursu składa się z 5-ciu działów:

I) Ogólno-przygotowawczy: wiadomości z fizyki, chemja ogólna, anatomja i fizjologja, higjena ogólna i społeczna, organizacja władz państwowych i samorządowych, pierwsza pomoc w nagłych wypadkach, ratownictwo przeciwgazowe, pomoc przy sekcjach, opieka nad matką i dzieckiem.

II) Zwalczanie chorób: statystyka i wiadomości o Polsce, bakterjologja, choroby zakaźne, prawodawstwo sanitarne, dezynfekcja, dezynsekcja i deratyzacja.

III) Techniki sanitarnej: szkicowanie i odczytywanie planów, uzdrowotnienie miast i wsi, zaopatrywanie w wodę i usuwanie nieczystości, domowe urządzenia wodociągowo-kanalizacyjne, oczyszczanie miast i usuwanie śmieci, wiadomości z budownictwa, higjena mieszkań i zakładów użyteczności publicznej, przewietrzanie i ogrzewanie.

IV) Higjeny, artykułów żywności, miejsc ich wyrobu i sprzedaży: wiadomości co do składu, własności, prawidłowości poszczególnych artykułów żywności i przedmiotów użytku, kwalifikowanie i sposób pobierania prób do badania, wstępne badania niektórych artykułów: przesyłanie prób do zakładów badawczych: kontrola sanitarna wytworni i miejsc sprzedaży, obowiązujące ustawodawstwo.

V) Pracy w terenie: organizacja Publicznej Służby Zdrowia, czynności biurowe w Urzędzie Sanitarnym, ćwiczenia z inspekcji sanitarnej i sporządzania sprawozdań, badania sanitarne na terenie miejskim i wiejskim: etyka w pracy kontrolera sanitarnego.

Kandydaci na kurs winni posiadać conajmniej świadectwo z ukończenia 7-u oddziałów szkoły powszechnej. Posiadający wyższe wykształcenie będą mieli pierwszeństwo.

Na kurs będą przyjmowani kandydaci już pracujący w urzędach sanitarnych rządowych lub samorządowych, na stanowiskach dozorców lub kontrolerów sanitarnych, dezynfektorów lub kontrolerów sanitarnych, dezynfektorów lub kontrolerów targowych, względnie zaangażowani na te stanowiska. Nieprzekraczalny wiek od 18 do 40 lat.

Opłata za cały kurs wynosi: 10.-zł., jako wpisowe płatne przy zapisie w dniu rozpoczęcia kursu.

Słuchacze podczas pobytu na kursie w Warszawie mogą korzystać z Bursy Państwowej Szkoły Higjeny, za opłatą kosztów utrzymania (pełne utrzymanie i pomieszczenie wynosi 3.-zł. dziennie od osoby). Ponadto każdy ze słuchaczy musi mieć zapewnione 25 — 30 zł. miesięcznie na wydatki, związane z pobytem na kursie (tramwaje, książki i t. p.)

Zgłoszenia na kurs z załączeniem własnoręcznie napisanego życiorysu, odpisów świadectw szkolnych, świadectw z poprzedniej pracy, świadectwa zdrowia oraz 1 fotografji, należy składać do Sekretarjatu Państwowej Szkoły Higjeny, Warszawa, ul. Chocimska 24, najpóźniej do dnia 15. grudnia 1935 r. Podania złożone po tym terminie nie będą rozpatrywane.

Państwowa Szkoła Higjeny

Warszawa, Chocińska 24.
